

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีสแห่งเลาด์เซีย - ตอนที่สี่

Jeff Pippenger

2025-12-07

เลขสี่

ในอิสยาห์บทที่ยี่สิบแปด “พวกคนช่างเยาะเย้ยซึ่งครอบครอง” “เยรูซาเล็ม” ถูกพรรณนาว่าเป็น “พวกซีมาแห่งเฟราอิม” และเป็น “มงกุฎแห่งความเย่อหยิ่ง” “มงกุฎ” หมายถึงความเป็นผู้นำ และ “ความเย่อหยิ่ง” หมายถึงอุปนิสัยแบบชาตान

พวกซีมาถูกนำมาเปรียบเทียบกับคนที่เหลืออยู่ (“residue”) ผู้ซึ่งกลายเป็น “มงกุฎ” แห่งสง่าราศีของพระเจ้า เพราะในช่วงฝนปลายฤดู องค์พระผู้เป็นเจ้าของสถาปนา “อาณาจักรแห่งสง่าราศี” ของพระองค์ ดังที่มีแบบอย่างไว้โดยการที่พระองค์ทรงสถาปนา “อาณาจักรแห่งพระคุณ” ณ กางเขน อาณาจักรแห่งพระคุณ ณ กางเขนเป็นแบบอย่างของอาณาจักรแห่งสง่าราศี ณ กฎหมายวันอาทิตย์ ฝนปลายฤดูได้เริ่มต้นขึ้นเมื่อ 9/11 เมื่อการประท้วงตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันและการพิพากษาคนเป็นได้เริ่มขึ้น.

“ข้าพเจ้าเห็นว่าสรรพสิ่งทั้งปวงกำลังเฝ้ามองอย่างเข้มข้นและมุ่งความคิดของตนไปยังวิกฤตอันใกล้จะมาถึงซึ่งอยู่เบื้องหน้าพวกเขา บาปทั้งหลายของอิสราเอลจะต้องเข้าสู่การพิพากษาก่อนล่วงหน้า บาปทุกประการจะต้องได้รับการสารภาพที่สถานนมัสการ แล้วงานนั้นจึงจะดำเนินไปได้ จะต้องกระทำเสียเดี๋ยวนี้ ฝ่ายผู้ที่เหลืออยู่ในยามแห่งความทุกข์ลำบากจะร้องว่า พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์จึงทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?”

“ฝนชุกปลายฤดูจะมาถึงผู้ที่บริสุทธิ์—แล้วทุกคนจะได้รับฝนนั้นดังเช่นในอดีต”

“เมื่อทูตสวรรค์ทั้งสองปล่อยมือ พระคริสต์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ไม่มีผู้ใดจะได้รับฝนชุกปลายฤดู นอกจากผู้ที่กำลังกระทำทุกสิ่งเท่าที่ตนสามารถทำได้ พระคริสต์จะทรงช่วยเรา ทุกคนสามารถมีชัยได้โดยพระคุณของพระเจ้า โดยผ่านทางพระโลหิตของพระเยซู สวรรค์ทั้งสี่สนพระทัยในพระราชกิจนี้ ทูตสวรรค์ทั้งหลายก็สนพระทัยเช่นกัน” Spalding and Magan, 3.

ลมทั้งสี่ในพระธรรมวิวรณ์นั้น

อิสยาห์ก็ได้พรรณนาไว้เช่นกันว่าเป็นลมพายุนแรงซึ่งได้ถูกยับยั้งไว้ในวันแห่งลมตะวันออก

ดังเช่นลมทั้งสี่แห่งการวิวาทในพระธรรมวิวรณ์ที่ถูกเหนี่ยวรั้งไว้โดยทูตสวรรค์ทั้งสี่

ซิสเตอร์ไวต์ได้ระบุว่าลมทั้งสี่นี้คือ “ม้าอันดุเดือดที่พยายามจะหลุดพ้น” ซึ่งนำมา

“ซึ่งความตายและความพินาศ” ลมทั้งสี่นี้ถูกปล่อยออกอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยเริ่มต้นที่ 9/11

จากนั้นทวีความรุนแรงขึ้นอย่างมากเมื่อมีกฎหมายวันอาทิตย์

และในที่สุดก็ถูกปล่อยอย่างเต็มที่เมื่อวาระแห่งพระคุณของมนุษย์สิ้นสุดลง

ถูกปล่อยและถูกยับยั้ง

แต่รบที่เจ็ด ซึ่งเป็นภัยพิบัติประการที่สามด้วย

และซึ่งประกาศถึงการทำให้ความล้าลึกของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วน ได้ถูกเป่าขึ้นเชิงพยากรณ์เมื่อวันที่ 9/11

เมื่อศาสนาอิสลามถูกปล่อยออกมา และต่อมาถูกยับยั้งไว้เชิงพยากรณ์โดย George W. Bush ภายหลัง 9/11

ฮาการ์ มารดาแห่งอิสลาม มารดาของอิชมาเอล เป็นสัญลักษณ์แห่งการยับยั้งและการปลดปล่อย

นางถูกซาราห์ปล่อยให้ไปมีบุตรร่วมกับอับราฮัมโดยการริเริ่มของซาราห์ แล้วเพราะความหึงหวงนางจึงถูกซาราห์ยับยั้งไว้ ทำให้ฮาการ์หนีไป จนกระทั่งทูตสวรรค์ได้ยับยั้งฮาการ์ไม่ให้หนีต่อไป และบอกให้นางกลับมา หลังจากการกำเนิดของอิสอัค ความขัดแย้งระหว่างฮาการ์กับซาราห์ยังดำเนินต่อไป จนกระทั่งอับราฮัมขับไล่นางทาสนั้นออกไป อันเป็นการวางข้อยับยั้งอีกประการหนึ่งลงเหนือนาง.

ทูตสวรรค์ทั้งสี่แห่งอิสลามถูกปล่อยออกมาเมื่อเริ่มต้นคำพยากรณ์หนึ่งร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวันในพระธรรมวิ
วรณ์ บทที่เก้า ข้อสิบห้า และต่อมาพวกเขาถูกยับยั้งไว้ในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840.

และทูตสวรรค์องค์ที่หกได้เป่าแตรขึ้น
และข้าพเจ้าได้ยินเสียงหนึ่งจากเชิงอนทิงสี่ของแท่นบูชาทองคำซึ่งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า
กล่าวแก่ทูตสวรรค์องค์ที่หกผู้ถือแตรนั้นว่า “จงปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่ซึ่งถูกผูกมัดไว้ ณ แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส”
และทูตสวรรค์ทั้งสี่นั้นก็ถูกปล่อยออกมา คือผู้ที่ได้ถูกเตรียมไว้สำหรับชั่วโมงหนึ่ง วันหนึ่ง เดือนหนึ่ง
และปีหนึ่ง เพื่อจะฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งในสาม วิวรณ์ 9:13-15

ภายหลังอิสลามแห่งวิบัติประการที่สามถูกปล่อยออกมาเพื่อโจมตีในเหตุการณ์ 9/11 จอร์จ ดับเบิลยู. บุช
ได้ริเริ่มสงครามต่อต้านการก่อการร้ายทั่วโลกของเขา และได้วางข้อยับยั้งไว้เหนืออิสลาม
การกล่าวถึงอิชมาเอลเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอิสลาม
ระบุว่าบรรดาผู้สืบเชื้อสายของอิชมาเอลจะต่อสู้กับมนุษย์ทุกคน และมนุษย์ทุกคนจะต่อสู้กับพวกเขา

และทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กล่าวว่า ดูเถิด เจ้ามีครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง
และจะเรียกชื่อเขาว่าอิชมาเอล เพราะพระยาห์เวห์ทรงสดับความทุกข์ลำบากของเจ้า
และเขาจะเป็นดั่งคนป่าเถื่อน มือของเขาจะต่อสู้กับทุกคน และมือของทุกคนจะต่อสู้กับเขา
และเขาจะอาศัยอยู่ต่อหน้าพี่น้องทั้งสี่ของตน ปฐมกาล 16:11, 12

อิสลามคืออำนาจ ณ วาระสุดท้ายของโลกซึ่ง “มือของทุกคน” จะต่อสู้กับมัน และอิสลามก็จะต่อสู้กับทุกคน
ตั้งที่กำลังสำเร็จอย่างครบถ้วนสมบูรณ์อยู่ในทุกวันนี้
งานเฉพาะของอิสลามในฐานะสัญลักษณ์แห่งคำพยากรณ์ คือการก่อให้เกิดสงครามโลก
เรื่องนี้ได้รับการยืนยันโดยเรื่องราวของเอลียาห์ ยอห์นผู้ให้บัพติศมา และถูกนำเสนอว่าเป็น
“การกระตุ้นบรรดาประชาชาติให้โกรธเคือง” ในพระธรรมวิวรณ์

“การเริ่มต้นแห่งเวลายากลำบาก” ซึ่งกล่าวถึง ณ ที่นี้
มิได้หมายถึงเวลาที่ภัยพิบัติทั้งหลายจะเริ่มถูกเทลงมา แต่หมายถึงช่วงเวลาสั้น ๆ
ก่อนที่ภัยพิบัติเหล่านั้นจะถูกเทลงมา ขณะที่พระคริสต์ทรงอยู่ในสถานนมัสการสวรรค์ ในเวลานั้น
ขณะที่พระราชกิจแห่งความรอดกำลังจะสิ้นสุดลง ความยากลำบากจะคืบคลานมาสู่โลก
และบรรดาประชาชาติจะโกรธแค้น ทว่าก็ยังถูกยับยั้งไว้
เพื่อมิให้ขัดขวางพระราชกิจของทูตสวรรค์องค์ที่สาม ในเวลานั้น ‘ฝนปลายฤดู’
หรือความชื่นบานสดชื่นจากเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า จะมา
เพื่อประทานฤทธิ์อำนาจแก่เสียงอันดังของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
และเตรียมธรรมิกชนให้สามารถยืนหยัดได้ในช่วงเวลาที่ยกยอพิบัติทั้งเจ็ดประการสุดท้ายจะถูกเทลงมา”
Early Writings, 85.

ใน “วันเวลา” ที่ฝนชุกปลายฤดูกำลังตกลงมานั้น พระคริสต์ทรงสถาปนาราชอาณาจักรแห่งพระสิริของพระองค์
ตั้งที่ปรากฏไว้ในพระธรรมดาเนียล

และในสมัยของกษัตริย์เหล่านี้ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งจะไม่มีการทำลาย
และอาณาจักรนั้นจะไม่ตกเป็นของชนชาติอื่น แต่จะบดขยี้และทำลายบรรดาอาณาจักรเหล่านี้เสียสิ้น
และอาณาจักรนั้นจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ ดาเนียล 2:44.

ใน “วันเวลา” เมื่อพระคริสต์ทรงสถาปนาอาณาจักรแห่งพระสิริของพระองค์ บรรดาผู้ที่เป็ “มงกุฎ” แห่งพระสิริของพระคริสต์ถูกนำมาเปรียบเทียบกับพวกคนเมาที่สวม “มงกุฎ” แห่งความเยอหยิ่ง “นิมิต” ของฮาบากุกซึ่งจะต้องถูกเขียนไว้และทำให้แจ่มชัดบน “แผ่นจารึก” ได้แสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดถึงพยานทางประวัติศาสตร์ของความจริงพื้นฐานทั้งหลายแห่งแอ็ดเวนติสม์ ในคำพยานของฮาบากุก คนสองจำพวกของโยเอล คือฝ่าย “ความเยอหยิ่ง” หรือฝ่าย “พระสิริ” ได้รับการพรรณนาเป็นชนจำพวกที่—ได้รับการขอบธรรมโดยความเชื่อ หรือเป็นผู้ที่—ถูกยกขึ้นด้วยความเยอหยิ่ง ข้อสี่ของบทที่สองกล่าวถึงคนสองจำพวกนี้ และพวกเขาสอดคล้องกับภาพประกอบคลาสสิกของพวกฟาริสีกับคนเก็บภาษี คนเก็บภาษีกลับบ้านไปโดยได้รับการขอบธรรม และ “จิตวิญญาณ” ของพวกฟาริสี “ไม่เที่ยงตรง” เพราะมัน “ถูกยกขึ้น”

ดูเถิด จิตวิญญาณของผู้ที่ยิ่งผยองนั้น ไม่เที่ยงตรงในเขา
แต่คนขอบธรรมจะดำรงชีวิตโดยความเชื่อของตน ฮาบากุก 2:4

ในข้อถัดไป ฮาบากุกระบุว่าจำพวกคนซึ่งมีใจยกตนขึ้นด้วยความเยอหยิ่งนั้นเป็นคนเมา ดังนั้นจึงเชื่อมโยงคนเมาของอิสยาห์และของฮาบากุกเข้ากับ “ความหยิ่งผยอง”

ยิ่งกว่านั้น เพราะเหล้าองุ่น เขาจึงลวงละเมิด เขาเป็นคนเยอหยิ่งและไม่อยู่ในที่ของตน
ผู้ซึ่งขยายความปรารถนาของตนให้กว้างดังแดนคนตาย และเป็นดังความตาย ทั้งไม่อาจอิมพอได้
แต่รวบรวมประชาชาติทั้งสิ้นไว้แก่ตน และกวาดรวมชนชาติหึ่งปวงมาสู่ตน ฮาบากุก 2:5

ควรจดจำไว้ว่า ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ในพระธรรมฮาบากุกมิได้สำเร็จเป็นจริงเพียงในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์เท่านั้น แต่การสำเร็จเป็นจริงของข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยังเป็นหัวข้อที่ทั้งเอลเลน ไวท์และผู้บุกเบิกยุคแรกของแอ็ดเวนติสม์กล่าวถึงอยู่เสมอด้วย ผู้ที่ได้รับการขอบธรรมโดยความเชื่อซึ่งเป็นตัวแทน ในข้อสี่ของประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์ คือผู้ที่อดทนผ่านวิกฤตแห่งความผิดหวังครั้งแรก ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่บังชี้ทั้งช่วงเวลาแห่งการล่าช้าและการมาถึงของชาวของทูตสวรรค์องค์ที่สองซึ่งประกาศการล่มสลายของบาบิโลน ภายในประวัติศาสตร์แห่งการทดสอบนั้น ชาวมิลเลอไรต์เข้าใจว่าประชากรแห่งพันธสัญญาเดิม ผู้ซึ่งในทางประวัติศาสตร์เคยเป็นโปรเตสแตนต์ ได้กลายเป็นบุตรสาวทั้งหลายของบาบิโลนแล้ว โปรเตสแตนต์เหล่านั้นคือ โปรเตสแตนต์ที่คริสตจักรเมืองชาร์ดิสเป็นตัวแทน ซึ่งเป็นตัวแทนของประชากรแห่งพันธสัญญา เพราะพวกเขามี “ชื่อ” อันเป็นสัญลักษณ์ทั้งของลักษณะอุปนิสัยและความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญา แต่พวกเขาเหล่านั้นตายแล้ว

จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรในเมืองชาร์ดิสว่า พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณหึ่งเจ็ดของพระเจ้า และดาวหึ่งเจ็ดนั้น ตรัสตั้งนี้ว่า เรารู้จักบรรดาการงานของเจ้า คือเจ้ามีชื่อว่าเป็นอยู่ แต่ที่จริงแล้วเจ้าตายแล้ว วิวรณ์ 3:1

ในกระบวนการทดสอบแห่งปี 1844 ซึ่งเริ่มต้นเมื่อวันที่ 19 เมษายน และต่อมาได้สิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม—บรรดาผู้ที่ไม่ผ่านกระบวนการทดสอบนั้นได้ถูกยกขึ้นด้วยความเยอหยิ่ง และหากเราเพียงแต่อ่านข้อพระคัมภีร์ที่ตามมาหลังจากข้อห้า ลักษณะของความหยิ่งผยองของมนุษย์ก็ได้รับการยกตัวอย่างไว้ที่นั่น พร้อมด้วยภาพประกอบของความโอหังและการยกตนขึ้นของอำนาจสันตะปาปา เรื่องนี้สิ้นสุดลงในข้อยี่สิบ ซึ่งได้มีคำประกาศว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าประทับอยู่ในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้หัวหึ่งพิภพสงบนิ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

แต่พระยาห์เวห์ทรงสถิตอยู่ในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้ทั่วทั้งพิภพนี้สงบต่อพระพักตร์พระองค์
ฮาบากุก 2:20

ข้อสองของบทที่สองแห่งพระธรรมฮาบากุกชี้ให้เห็นถึงความผิดหวังครั้งแรกเมื่อวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844
และบทนั้นสิ้นสุดลงที่ข้อยี่สิบ ซึ่งบ่งชี้อย่างชัดเจนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยฉับพลัน

การเสด็จมาสี่ประการในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 (บรรทัดซ้อนบรรทัด)

"การเสด็จมาของพระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตของเราเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุด
เพื่อการชำระสถานนมัสการให้สะอาด ดังที่ปรากฏใน ดาเนียล 8:14;
การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ไปยังองค์ผู้เจริญด้วยวันเวลา ดังที่นำเสนอไว้ใน ดาเนียล 7:13;
และการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเข้าสู่พระวิหารของพระองค์ ดังที่มลาคีย์พยากรณ์ไว้
ส่วนเป็นคำพรรณนาถึงเหตุการณ์เดียวกัน;
และเหตุการณ์นี้ยังได้รับการแสดงภาพไว้ด้วยโดยการมาของเจ้าบ่าวสูงานอภิเชกสมรส
ซึ่งพระคริสต์ทรงพรรณนาไว้ในอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน ใน มัทธิว 25" มหาสงคราม, 426.

ข้อที่สามและสี่ระบุชนชั้นสองพวกซึ่งถูกก่อกำเนิดขึ้นในกระบวนการทดสอบของข้อที่สองเรื่อยไปจนถึงข้อที่ยี่สิบ
คือกระบวนการทดสอบตั้งแต่วันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
ข้อที่สี่ถึงข้อที่สิบเก้ากล่าวถึงอำนาจของสันตะปาปา
ยกเว้นข้อที่สิบสี่ซึ่งกล่าวถึงประวัติศาสตร์ที่ติดตามมาภายหลังการเสด็จลงมาของทูตสวรรค์ในวิวรณ์
บทที่สิบแปด ณ 9/11.

เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มด้วยความรู้เรื่องพระสิริของพระยาห์เวห์ ดังเช่นที่นำท่วมทันทะเล ฮาบากุก 2:14

ในกระบวนการทดสอบแห่งทูตสวรรค์องค์ที่สองในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์
ได้เกิดผู้นมัสการอยู่สองจำพวก และต่อมาจึงปรากฏให้เห็นในยามวิฤตของวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
ลักษณะนิสัยของคนธรรมในข้อความตอนนี้คือลักษณะนิสัยของสันตะปาปา
และในช่วงเวลาแห่งการทดสอบนั้น
มิลเลอไรต์ผู้สืบทอดชื่อได้มาประกาศสอดคล้องกับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองว่า
คริสต์จักรโปรเตสแตนต์ได้กลายเป็นบุตรสาวทั้งหลายของโรมแล้ว
โดยผ่านการปฏิเสธข่าวสารมิลเลอไรต์ของพวกเขา การโต้เถียงซึ่งคลี่คลายออกระหว่างจุดเริ่มต้นในวันที่ 19
เมษายน และจุดสิ้นสุดในวันที่ 22 ตุลาคมนั้น เป็นสถานที่ซึ่งลักษณะนิสัยจะปรากฏออก
ไม่ว่าจะเป็นในฐานะผู้ตีแผ่ล้างงูแห่งบาบิโลนอย่างเยอหยิงดังเช่นเบลชัสซาร์
หรือในฐานะผู้หนึ่งซึ่งได้รับการนับว่าเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อของตน ดุจดั่งดาเนียลก่อนหน้าเบลชัสซาร์
การโต้เถียงนั่นเองคือที่ซึ่งบทละครแห่งเหตุการณ์คลี่คลายออก
อันปลุกโลกให้ตื่นขึ้นสู่สภาพความเป็นจริงนิรันดร์ซึ่งเกี่ยวเนื่องกับข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
ฉากหลังของผู้มีเมตตาตรงข้ามกับผู้ที่ได้รับการนับว่าชอบธรรม
ถูกวางไว้ภายในบริบทของข้อโต้แย้งที่ว่าชาวโลกได้รับความสว่างในประเด็นเหล่านี้ได้อย่างไร
"เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องพระสิริของพระยาห์เวห์ ดังที่นำท่วมทันทะเล"
การให้ความสว่างนั้นเริ่มต้นขึ้นเมื่อ 9/11

เมื่อสิ้นสุดประวัติศาสตร์ที่เป็นภาพแทนไว้ในฮาบากุกบทที่สอง
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมายังพระวิหารของพระองค์โดยฉับพลันในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
พระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้นเพื่อให้คำพยากรณ์ที่พระองค์ทรงประกาศไว้ในฐานะ "Palmoni"

ในข้อที่สิบสี่ของดาเนียลบทที่แปดสำเร็จเป็นจริง

ปัลโมนี

ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดตามปฏิทินพระคัมภีร์ ซึ่งในปี 1844 ตรงกับวันที่สิบสองของเดือนที่สิบ ฮาบากุก 2:20 ก็ได้สำเร็จลง และสามารถเห็นเลขเชิงสัญลักษณ์ "220" ได้ใน 'บทและข้อ' ซึ่งบ่งชี้ถึงการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยในการปฏิบัติพระราชกิจของพระคริสต์ในสถานนมัสการแห่งสวรรค์ ลักษณะเชิงพยากรณ์ประการหนึ่งของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคือ พวกเขาเป็นผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไปทุกแห่งที่พระองค์เสด็จไป การติดตามพระคริสต์หมายถึงการติดตามพระองค์ในพระวาระของพระองค์

ในพระวาระของพระองค์ เลข "220" เป็นสัญลักษณ์แทนการรวมกันของความเป็นพระเจ้ากับความเป็นมนุษย์ และพระราชกิจที่พระคริสต์ทรงเริ่มต้นในวันนั้นเองก็คือพระราชกิจแห่งการรวมความเป็นพระเจ้าของพระองค์เข้ากับความเป็นมนุษย์ ในปี 1844 ณ วันที่สิบสองของเดือนที่สิบ หรือโดยนัยเชิงสัญลักษณ์คือยี่สิบสองคุณสิบเท่ากับ "220" ($22 \times 10 = 220$) หรืออาจกล่าวได้ว่า ในวันที่ซึ่งมีค่าเทียบเท่าเชิงสัญลักษณ์กับ "220" นั้น ฮาบากุก "2:20" ก็ได้สำเร็จเป็นจริง เมื่อพระคริสต์ทรงย้ายจากอภิสุทธิสถานไปยังอภิสุทธิสถานชั้นใน เพื่อทรงเริ่มต้นการพิพากษาใต้สวน

ปัลโมนี อันเป็นผู้ทรงอัศจรรย์แห่งจำนวน สถิตอยู่ภายใน "คำถามและคำตอบ" ซึ่งเป็นเสาหลักศูนย์กลางของแอ็ดเวนติสม์ และชาวแอ็ดเวนติสต์ส่วนใหญ่ไม่ตระหนักถึงความจริงข้อนั้นโดยสิ้นเชิง

"พระคัมภีร์ข้อที่เหนือกว่าข้ออื่นทั้งปวง
ซึ่งเป็นทั้งรากฐานและเสาหลักสำคัญแห่งความเชื่อเรื่องการเสด็จมาของพระคริสต์ คือถ้อยประกาศว่า
'ถึงสองพันสามร้อยวันแล้ว สถานนมัสการจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์' [Daniel 8:14.]" The Great Controversy, 409.

ดาเนียล บทที่แปด ข้อสิบสามและสิบสี่ แสดงให้เห็นคำถามในข้อสิบสามซึ่งตามมาด้วยคำตอบในข้อสิบสี่ คำภาษาฮีบรูว่า Palmoni ได้รับการแปลในข้อสิบสามว่า "that certain saint" และพระนามเฉพาะของพระคริสต์นั้นมีความหมายว่า ผู้ทรงนับอันอัศจรรย์ หรือผู้ทรงนับความลึกลับ

เมื่อเอลเลน ไวท์ระบุว่าข้อที่สิบสี่คือเสาหลักและรากฐานสำคัญของลัทธิแอ็ดเวนติส นางยอมวางน้ำหนักแห่งพระเจ้าไว้เหนือคำถามและคำตอบของข้อพระคัมภีร์ทั้งสองข้อนี้ ซึ่งเรียกร้องให้พระคริสต์ในฐานะผู้ทรงเป็น "ผู้ทรงนับอันน่าอัศจรรย์" ต้องเป็นจุดอ้างอิงหลัก ชิสเตอร์ไวท์ได้เน้นย้ำอยู่เสมอถึงความสำคัญของการมองพระคริสต์ว่าเป็นความจริงศูนย์กลางของข้อความตอนใด ๆ และในข้อที่สิบสามและสิบสี่นั้น มีการปรากฏโดยตรงของพระคริสต์—"ธรรมิกชนองค์หนึ่งนั้น"—ผู้ซึ่งคือปัลโมนี.

เมื่อแอ็ดเวนติสม์ปฏิเสธ "เจ็ดคราว" แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหกในปี 1863 พวกเขาก็ได้ปิดตาต่อพาลโมนี เพราะโครงสร้างเชิงพยากรณ์ของคำถามและคำตอบนั้นตั้งอยู่บนความสัมพันธ์ระหว่าง "เจ็ดคราว" ของโมเสสกับ "สองพันสามร้อยวัน" ของดาเนียล ความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ระหว่าง "เจ็ดคราว" ของโมเสส หรือสองพันห้าร้อยยี่สิบปี กับ "สองพันสามร้อยเวลาเย็นและเวลาเช้า" ของดาเนียล หรือสองพันสามร้อยปีนั้น ได้รับการสถาปนาไว้โดยเวลา ซึ่งถูกแทนด้วยตัวเลข และองค์ผู้ทรงนับอันมหัศจรรย์ทรงอยู่ ณ ใจกลางของคำถามและคำตอบซึ่งเป็นเสาหลักกลางของแอ็ดเวนติสม์ บรรดาผู้ที่อาจเคยอ่านงานเขียนของโยเซฟ ฟุสยอมอาจจะลึกลงข้อโต้แย้งอันเป็นเหตุเป็นผลของเขาที่ระบุถึงสองสิ่งพิเศษซึ่งพระเจ้าทรงสร้างขึ้น สิ่งหนึ่งคือภาษาฮีบรู และอีกสิ่งหนึ่งคือเวลาที่สามารถวัดได้ ซึ่งในทางกลับกันก็จำเป็นต้องอาศัยคณิตศาสตร์

ข้อลึกลับสามถามว่า “นานเท่าใด?” ข้อนี้ไม่ได้ถามว่า “เมื่อใด” แต่ถามว่า “นานเท่าใด?” การที่คำถามนั้นเกี่ยวกับช่วงระยะเวลา (นานเท่าใด?) หรือเกี่ยวกับจุดหนึ่งในเวลา (เมื่อใด?) เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการทำความเข้าใจอย่างถูกต้อง คำตอบของคำถามในข้อลึกลับนั้น อาจเป็นการระบุจุดหนึ่งในเวลา หรือช่วงระยะเวลาหนึ่ง และอาจรวมถึงทั้งสองอย่างด้วย แต่ไม่ว่าคำตอบจะเป็นเช่นไร ก็จำต้องวางไว้ภายในบริบทของคำถามในข้อลึกลับสาม การแบ่งแยกพระวณะอย่างถูกต้อง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การเข้าใจคำตอบในข้อลึกลับอย่างถูกต้อง จำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับบริบทของคำถามนั้น คำถามคือ “เมื่อใด” หรือ “แล้ว”?

บรรดาผู้เฒ่าในเอฟราอิมสอนอย่างเลื่อนลอยว่าข้อลึกลับกำลังกำหนดจุดหนึ่งของเวลา ซึ่งพวกเขาเชื่อว่าในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และเมื่อพวกเขาทำเช่นนั้น พวกเขาอาจอ้างถึงข้อความที่เราเพิ่งยกมาจาก The Great Controversy ก็เป็นไปได้ แต่พระวณะของพระเจ้าไม่เคยเปลี่ยนแปลงและไม่เคยล้มเหลว คำถามว่า “นานเท่าใด” กำลังระบุช่วงระยะเวลา มิใช่จุดหนึ่งของเวลา วันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการพิพากษาใต้สวน และความจริงทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจนั้นเป็นตัวแทนของชาวประเสริฐนรีรันดร์ และมีความสำคัญยิ่งกว่าวันที่ซึ่งเป็นเพียงวันเริ่มต้นของมันเท่านั้น

ไวยากรณ์ภาษาฮีบรูนั้นชัดเจน และความหมายอันตรงกันนั้นก็ได้รับการแปลไว้ในฉบับคิงเจมส์ด้วย ไม่เพียงแต่ไวยากรณ์จะจัดวางคำถามนี้ไว้อย่างชัดเจนในบริบทของระยะเวลาเท่านั้น แต่คำถามว่า “อีกนานเท่าใด” ยังเป็นสัญลักษณ์หนึ่งในคำพยากรณ์ตามพระคัมภีร์อีกด้วย สามารถพิสูจน์ได้จากพยานหลายประการว่า คำถาม “อีกนานเท่าใด” ในฐานะสัญลักษณ์นั้นเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เราจะพิจารณาสัญลักษณ์ของ “อีกนานเท่าใด” ก่อน แล้วจึงกลับไปยัง Palmoni และ Joel.

นานเท่าใด? อีสยาห์ บทที่หก

ในอีสยาห์ บทที่หก ข้อสาม ทูตสวรรค์กล่าวยืนยันว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยพระสิริของพระเจ้า

และองค์หนึ่งร้องเรียกอีกองค์หนึ่งว่า “บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ คือพระยาห์เวห์จอมโยธา; แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มไปด้วยพระสิริของพระองค์” อีสยาห์ 6:3

ซิสเตอร์ไวท์เชื่อมโยงการเสด็จลงมาของทูตสวรรค์ในวิวรรณ์บทที่สิบแปดเข้ากับทูตสวรรค์ทั้งหลายแห่งข้อสาม

“เมื่อเหล่าทูตสวรรค์เหล่านั้นมองเห็นอนาคต เมื่อแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะเต็มไปด้วยพระสิริของพระองค์ บทเพลงแห่งการสรรเสริญอันมีชัยจึงสะท้อนตอบรับกันจากตนหนึ่งสู่อีกตนหนึ่งด้วยทำนองอันไพเราะว่า ‘บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธา’” Review and Herald, December 22, 1896.

อีสยาห์อยู่ที่ 9/11 และเขาทูลถามว่า “นานเท่าใด” ที่เขาจะต้องประกาศสารแห่ง 9/11

แก่ประชาชนแบบเลาติเซียซึ่งไม่ปรารถนาจะเห็นหรือได้ยิน

และเขาได้รับคำบอกว่าจะต้องเพียรพยายามต่อไปจนกว่าบรรดาหัวเมืองจะถูกทำลายลง

และการพิณาศของหัวเมืองนั้น ซึ่งเริ่มต้นขึ้น ณ เวลาที่มีกฎหมายวันอาทิตย์

เมื่อการละทิ้งความเชื่อในระดับชาติตามมาด้วยความพิณาศในระดับชาติ

แล้วข้าพเจ้าทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า อีกนานเท่าใด?” และพระองค์ตรัสตอบว่า

“จนกว่าเมืองทั้งหลายจะร้างไร้ผู้อาศัย และเรือนทั้งหลายจะไร้ผู้คน และแผ่นดินจะอ้างว้างอย่างสิ้นเชิง และพระยาห์เวห์ได้ทรงย้ายมนุษย์ไปไกล และมีการทอดทิ้งครั้งใหญ่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น แต่กระนั้น ในแผ่นดินนั้นจะยังเหลืออยู่หนึ่งในสิบ และมันจะกลับมา และจะถูกผลาญเสีย ดั่งต้นเทเรบินธ์และต้นโอ๊ก

ซึ่งแก่นแท้ของมันยังอยู่ในนั้น เมื่อมันผลัดใบ ฉันทัด
เชื้อสายบริสุทธิ์ก็จะเป็นแก่นแท้ของแผ่นดินนั้นฉันนั้น” อีสยาห์ 6:11-13

ณ 9/11 เมื่อโลกสว่างไสวด้วยพระสิริของพระเจ้า อีสยาห์ได้รับการเจิมให้ประกาศข่าวสารฝนปลายฤดู และเขาทูลถามว่า “นานเท่าใด” เขาจำต้องประกาศข่าวสารแห่ง 9/11 แก่ผู้คนที่มิให้อ้วนพี คำตอบคือ “จนกว่า” จะถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่อจะมี “การละทิ้งครั้งใหญ่ท่ามกลางแผ่นดิน” “การละทิ้งครั้งใหญ่” นั้นสำเร็จขึ้นโดยลัทธิแอ็ดเวนติสต์แบบเลาตีเซีย ซึ่งอีสยาห์ในบทที่ยี่สิบสองใช้เซบนาเป็นภาพแทน.

ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกวาดตอนเจ้าไปเป็นเขลยด้วยฤทธิ์อำนาจอันแรงกล้า และจะทรงห่อหุ้มเจ้าไว้อย่างแน่นหนา พระองค์จะทรงหมุ่นและเหวี่ยงเจ้าอย่างรุนแรงดุจลูกบอลไปยังแผ่นดินกว้างใหญ่ ที่นั่นเจ้าจะตาย และที่นั่นรกรบแห่งศักดิ์ศรีของเจ้าจะเป็นความอับศแก่ราชวงศ์ของนายของเจ้า และเราจะขับไล่เจ้าออกจากตำแหน่งของเจ้า และเขาจะดึงเจ้าลงจากฐานันดรของเจ้า อีสยาห์ 22:17-19

แอ็ดเวนติสต์แบบเลาตีเซียละทิ้งความจริงเมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์ และ ณ ที่นั่นพวกเขา “ถูกโค่นล้ม” ดังที่เป็นภาพแทนไว้ในพระธรรมดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสี่สิบเอ็ด

เขาจะยกเข้าไปในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้นด้วย และหลายประเทศจะถูกคว่ำลง แต่คนเหล่านี้จะรอดพ้นจากมือของเขา คือ เอโดม โมอาบ และหัวหน้าทั้งหลายของชนอัมโมน ดาเนียล 11:41

เมื่ออีสยาห์ทูลถามว่า “นานเท่าใด” เขาได้รับคำสั่งให้นำเสนอข่าวสารแก่แอ็ดเวนติสต์เมื่อไปจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่อ “คนเป็นอันมาก” ในดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสี่สิบเอ็ด จะถูก “คว่ำลง” เมื่อพวกเขาละทิ้งวันสะบาโตและพระเจ้า แล้วพวกเขาจะถูกสำรองจากพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดังที่ปรากฏเป็นภาพแทนไว้ในพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งเป็นที่ที่บรรดาพระธรรมทั้งสี่ของพระคัมภีร์มาบรรจบและสิ้นสุดลง และที่ซึ่งอีสยาห์ยี่สิบสอง เซบนาถูก “เหวี่ยงอย่างรุนแรง” “ดุจลูกบอลไปยังแผ่นดินกว้างใหญ่” ขณะที่พวกเขาถูก “โยกย้าย” ไป “ไกลออกไป”

ในช่วงเวลานั้น คนที่เหลืออยู่ ซึ่งถูกพรรณนาเป็น “หนึ่งในสิบ” (ซึ่งคือทศวงศ์) จะ “กลับมา”; และในข้อความตอนนั้นพวกเขาถูกเปรียบกับต้นไม้ที่ยังมี “แก่นสาร” คงอยู่เมื่อใบถูกสลัดทิ้งไปในสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ “ใบ” เป็นภาพแทนของการปฏิญาณตนทางความเชื่อ เมื่อแอ็ดเวนติสต์มาถึงกฎหมายวันอาทิตย์และยอมรับวันแรกของสัปดาห์แทนวันสะบาโตของพระเจ้า พวกเขาก็จะสลัดใบทิ้ง คือ “การปฏิญาณตน” ของตน และจะไม่อ้างอีกต่อไปว่าตนยึดถือวันสะบาโตวันที่เจ็ดของพระเจ้า

“การสถาปนาเมื่อเดี๋ยวนั้นเป็นคำอุปมาเชิงการกระทำ ต้นไม้ที่ไร้ผลต้นนั้น ซึ่งอวดใบอันดกดินอย่างเสแสร้งต่อพระพักตร์พระคริสต์โดยตรง เป็นสัญลักษณ์ของชนชาติยิว พระผู้ช่วยไ้ห้รอดทรงประสงค์จะทรงสำแดงแก่เหล่าสาวกของพระองค์ให้ประจักษ์ถึงสาเหตุและความแน่นอนแห่งความพินาศของอิสราเอล เพื่อจุดประสงค์นี้ พระองค์ทรงให้ต้นไม้ไม่มีคุณลักษณะทางศีลธรรม และทรงทำให้มันเป็นผู้แสดงออกซึ่งสังขรณ์ของพระเจ้า พวกเขาปรากฏเด่นชัดแตกต่างจากชนชาติทั้งปวงอื่น โดยประกาศตนว่าจงรักภักดีต่อพระเจ้า พวกเขาได้รับพระคุณพิเศษจากพระองค์ และอ้างสิทธิในความชอบธรรมเหนือชนชาติอื่นทั้งสิ้น แต่พวกเขาเสื่อมทรามลงเพราะความรักโลกและความโลภในผลกำไร พวกเขาโอ้อวดในความรู้ของตน แต่กลับไม่รู้ถึงชื่อเรียกของพระองค์ และเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคด เช่นเดียวกับต้นไม้ที่ไร้ผลนั้น พวกเขาแผ่กิ่งก้านอันโอ้อวดของตนขึ้นสูง งดงามเขียวชอุ่มในรูปลักษณะ และนำดูแก่สายตา แต่กลับให้ “ไม่มีสิ่งใดนอกจากใบ” ศาสนายิว พร้อมทั้งพระวิหารอันโอ้อ่า แทนบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ บูโรหิตผู้สวมมงกุฎ

และพิธีกรรมอันน่าเกรงขามนั้น แท้จริงแล้วกึ่งดงามในรูปลักษณะภายนอก แต่ความถ่อมใจ ความรัก และเมตตาธรรมกลับขาดไป”

“ต้นไม้ทั้งปวงในสวนมะเดื่อนั้นปราศจากผล แต่ต้นไม้ที่ไร้ใบมิได้ก่อให้เกิดความคาดหวัง และมีได้ทำให้เกิดความผิดหวัง ต้นไม้เหล่านี้เป็นภาพแทนของพวกต่างชาติ พวกเขาปราศจากความเป็นพระเจ้าไม่ต่างจากพวกยิว แต่พวกเขามีได้อ้างตนว่าปรนนิบัติรับใช้พระเจ้า พวกเขามีได้โอ้อวดอ้างตนว่ามีความดีงาม พวกเขาตาบอดต่อพระราชกิจและวิถีทางของพระเจ้า สำหรับพวกเขา เวลาของผลมะเดื่อยังมาไม่ถึง พวกเขายังคงรอคอยวันที่จะนำความสว่างและความหวังมาสู่พวกเขา ส่วนพวกยิว ผู้ได้รับพระพรอันยิ่งใหญ่กว่าจากพระเจ้า ย่อมต้องรับผิดชอบต่อการใช้ของประทานเหล่านี้ในทางที่ผิด สิทธิพิเศษซึ่งพวกเขาโอ้อวดนั้น มีแต่เพิ่มพูนความผิดของพวกเขาเท่านั้น” *The Desire of Ages*. 582, 583.

เมื่อถึงกฎหมายวันอาทิตย์

การอ้างตนของแอ็ดเวนตีสม์แบบเลาดีเซียว่าเป็นประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้านั้นสิ้นสุดลง เมื่อพวกเขายอมรับเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาแห่งความตายและปฏิเสธตราประทับแห่งพันธสัญญาแห่งชีวิต แล้วพวกเขาก็สละใบไม้แห่งการอ้างตนของตนทิ้งไป

และสิ่งที่ถูกนำให้เห็นก็คือชนที่เหลื่ออยู่กลุ่มหนึ่งซึ่งมีอิสยาห์เป็นภาพแทน ผู้ซึ่งในเหตุการณ์ 9/11 ได้ “กลับคืน” สูทางโบราณ แล้วต่อมาก็ถูกทำให้ถ่อมลงถึงผงกลืนเมื่อพวกเขา (อิสยาห์)

ตระหนักถึงประสบการณ์อันเสื่อมทรามของตน

และหลังจากนั้นก็ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยถ่านก้อนหนึ่งจากแท่นบูชา ชีสเตอร์ไวท์บอกเราว่า

ถ่านจากแท่นบูชาเป็นสัญลักษณ์แทนการชำระให้บริสุทธิ์

แต่การชำระให้บริสุทธิ์นั้นก็คือสิ่งที่สำเร็จขึ้นเมื่อถ่านนั้นจะต้องริมฝีปากของอิสยาห์เท่านั้น

“ถ่านเพลิงที่ยังมีชีวิตเป็นสัญลักษณ์แห่งการชำระให้บริสุทธิ์ หากมันจะต้องริมฝีปากแล้ว จะไม่มีถ้อยคำอันไม่บริสุทธิ์หลุดออกมาจากริมฝีปากนั้นเลย ถ่านเพลิงที่ยังมีชีวิตนั้นยังเป็นสัญลักษณ์ถึงอุทยานภาพแห่งความพยายามของบรรดาผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” *Review and Herald*, October 16, 1888.

“ถ่านเพลิง” จากแท่นบูชาที่ถูกเหวี่ยงลงมายังแผ่นดินโลกในวาระสุดท้ายนั้น

คือถ่านเพลิงที่ถูกเหวี่ยงลงมายังแผ่นดินโลกเมื่อดวงตราที่เจ็ดและเป็นดวงตราสุดท้ายถูกเปิดออก

ในห้าข้อแรกของวิวรณ์บทที่แปด อิสยาห์ และดังนั้นคือคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยถ่านเพลิงที่เตรียมริมฝีปากของเขา แต่ “ถ่านเพลิง” นั้นเป็นสารขาวหนึ่ง

มันเตรียมริมฝีปากของเขาเมื่อเขาได้รับหนังสือออกมาจากมือของทูตสวรรค์และกินมัน

โปรดทรงชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์: พระวามะของพระองค์คือความจริง ยอห์น 17:17

บรรดาผู้ที่ “กลับคืน” และกลายเป็นคนที่เหลื่ออยู่ (ส่วนตกค้าง) นั้น ถูกพรรณนาเป็นต้นโอ๊กและต้นเทเรบินธ์

และดังเช่นที่พระคริสต์ได้ “ทรงประทานคุณลักษณะทางศีลธรรมแก่ต้นไม้

และทรงทำให้มันเป็นผู้แสดงความจริงของพระเจ้า” ต้นไม้ของอิสยาห์ก็มี “คุณลักษณะทางศีลธรรม”

อยู่ภายในเช่นกัน ดังที่แสดงโดย “แก่นสาร” แก่นสารนั้นยังคงอยู่กับต้นไม้

แม้เมื่อบรรดาผู้ที่เป็นเพียงใบไม้แห่งการบัญญัติตนนั้นถูกตัดทิ้งไป “เชือสายบริสุทธิ์” คือ “แก่นสาร”

และพระคริสต์ทรงเป็น “เชือสายบริสุทธิ์” แห่งคำพยากรณ์ ต้นไม้เหล่านี้ซึ่งถูกพรรณนาเป็นคนที่เหลื่ออยู่

และโดยอิสยาห์เองในบทที่หก เป็นตัวแทนของมนุษย์ และดังนั้นจึงหมายถึงสภาพความเป็นมนุษย์

ส่วนเชือสายบริสุทธิ์นั้นเป็นตัวแทนของสภาพความเป็นพระเจ้า ดังนั้น

อิสยาห์บทที่หกจึงระบุถึงการชำระอาดลัทธิแอ็ดเวนติสต์ตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ และรายละเอียดต่าง ๆ ที่อิสยาห์ได้มีส่วนเพิ่มเติมต่อประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์นั้น ส่วนถูกนำเสนอไว้ในคำถามของท่านที่ว่า "อีกันานเท่าใด" สำหรับอิสยาห์ คำตอบของคำถามว่า "อีกันานเท่าใด" คือจาก 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์

อีกันานเท่าใด? 1840–1844

วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 เป็นแบบอย่างล่วงหน้าของเหตุการณ์ 9/11 และภายในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ได้มีการต่อสู้บนภูเขาคาร์เมลระหว่างเอลียาห์กับผู้เผยพระวจนะของเยเซเบลเกิดขึ้น ในที่สุด ผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลก็ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ และถูกเอลียาห์ประหารเสีย แต่ในตอนเริ่มต้นอย่างยิ่งของการเผชิญหน้านั้น เอลียาห์ได้ตั้งคำถามว่า "อีกันานเท่าใด" ท่านทั้งหลายจะลี้เลื่อยระหว่างสองความเห็น?

แล้วเอลียาห์เข้ามาหาประชาชนทั้งปวง และกล่าวว่า
"ท่านทั้งหลายจะลี้เลื่อยระหว่างสองฝ่ายนี้อีกันานเท่าใด? ถ้าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า ก็จงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็นพระเจ้า ก็จงติดตามผู้นั้นเถิด"
และประชาชนมิได้ตอบเขาแม้แต่คำเดียว แล้วเอลียาห์กล่าวแก่ประชาชนว่า "ข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียว ยังเหลืออยู่เป็นผู้เผยพระวจนะของพระยาห์เวห์ แต่บรรดาผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลมีอยู่สิร้อยห้าสิบคน" 1 พงศกษัตริย์ 18:21, 22

เอลียาห์อยู่ ณ วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 กำลังถามชนรุ่นนั้นว่า ชาวสารของมิลเลอร์ไรต์นั้นเป็นความจริงหรือเป็นเท็จ? นั้นเป็นอีกข่าวสารหนึ่งถึงเลาตีเซีย ดังเช่นอิสยาห์บทที่หกด้วย.

"คนเป็นพัน ๆ ถูกนำไปให้ยอมรับความจริงที่วิไลเยี่ยม มิลเลอร์ประกาศ และผู้รับใช้ของพระเจาก็ถูกทรงยกขึ้นในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์เพื่อประกาศข่าวสารนั้น เช่นเดียวกับยอห์น ผู้มาปรนนิบัติพระเยซูมาก่อน
บรรดาผู้ที่ประกาศข่าวสารอันเคร่งขรึมนี้รู้สึกถูกบังคับให้วางขวานลงที่รากของตนไม่ และเรียกร้องให้มนุษย์ทั้งหลายนำผลที่สมกับการกลับใจออกมา
คำพยานของพวกเขามุ่งที่จะปลุกเร้าและส่งผลอย่างทรงพลังต่อคริสตจักรทั้งหลาย และสำแดงลักษณะที่แท้จริงของคริสตจักรเหล่านั้น
และเมื่อคำเตือนอันเคร่งขรึมให้หลีกเลี่ยงจากพระพิโรธที่จะมาถึง ได้ถูกประกาศออกไป หลายคนที่เป็นสมาชิกอยู่กับคริสตจักรทั้งหลายก็ได้รับข่าวสารแห่งการเยียวยา พวกเขาเห็นการเสื่อมถอยของตน
และด้วยน้ำตาอันขมขื่นแห่งการกลับใจและความทุกข์ระทมลึกซึ้งในจิตวิญญาณ จึงถ่อมตนลงเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตเหนือพวกเขา พวกเขาก็ช่วยกันเปล่งเสียงร้องว่า 'จงยำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะเวลาพิพากษาของพระองค์มาถึงแล้ว'" Early Writings, 233.

ในประวัติแห่งการทดลองระหว่างปี 1840 ถึง 1844 พวกเขาโปรเตสแตนต์ที่ปฏิเสธข่าวสารของเอลียาห์ได้กลายเป็นบุตรธิดาของโรม และยกมอบเสื้อคลุมแห่งโปรเตสแตนต์แก่ลัทธิแอ็ดเวนติสต์แบบมิลเลอร์ไรต์ ด้วยอิสยาห์และเอลียาห์เรามีพยานสองคนซึ่งเป็นพยานถึงความจริงที่ว่า คำถามว่า "อีกันานเท่าใด" เป็นสัญลักษณ์ของประวัติศาสตร์ที่เริ่มต้นที่ 9/11 และสิ้นสุดลงที่กฎหมายวันอาทิตย์

ในประวัติศาสตร์แบบมิลเลอไรต์ วันที่ 11 สิงหาคม 1840 สอดคล้องกับ 9/11 และวันที่ 22 ตุลาคม 1844 สอดคล้องกับกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่อไฟลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญเครื่องบูชาของเอลียาห์ หินทั้งสองก้อนก็ได้รับความสว่างพร้อมกับเครื่องบูชาทั้งหมด ดังนั้นจึงเป็นเครื่องหมายบ่งชี้ถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันว่าเป็นองค์สำคัญซึ่งแสดงแทนโดยหินทั้งสองสว่าง แล้วผู้เผยพระวจนะเท็จทั้งหลายก็ถูกเอลียาห์ประหารเสีย เช่นเดียวกับที่สหรัฐอเมริกา ผู้เผยพระวจนะเท็จ ถูกประหารในฐานะอาณานิคมที่หก ณ เวลากฎหมายวันอาทิตย์

อิสยาห์บทที่หกกำลังเน้นถึงกระบวนการแห่งการทดสอบ การชำระล้าง และการทำให้บริสุทธิ์ท่ามกลางประชากรของพระเจ้าตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เอลียาห์กำลังกล่าวถึงท่าทีแบบเลาดีเซียของประชากรของพระเจ้า แต่ขณะเดียวกันก็ให้หลักฐานสำหรับการจำแนกระหว่างผู้พยากรณ์แท้กับผู้พยากรณ์เทียม และโดยนัยต่อไปถึงข่าวสารแท้หรือข่าวสารเทียม ดังนั้น โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 11 สิงหาคม 1840 และสิ้นสุดในวันที่ 22 ตุลาคม 1844

การทดสอบเชิงพยากรณ์ได้มาถึงบรรดาโปรเตสแตนต์ในช่วงเวลาของชาร์ดิส และดังเช่นที่ไฟบนภูเขาการเมลก่อให้เกิดการแบ่งแยกออกเป็นสองจำพวก คนสองจำพวกก็ได้ถูกสำแดงออกในปี 1844 เช่นกัน

คนจำพวกหนึ่งในกระบวนการทดสอบคือประชากรแห่งพันธสัญญาที่กำลังจะกลายเป็น “อดีต” และอีกจำพวกหนึ่งคือมิเลอไรต์แอดเวนติสม์ซึ่งพระเจ้าจะทรงเข้าทำพันธสัญญาด้วยในวันที่ 22 ตุลาคม 1844 ช่วงเวลาแห่งการทดสอบและการแบ่งแยกนี้คือเรื่องราวของสวนองุ่น เพราะมิเลอไรต์แอดเวนติสม์ได้ถูกสำแดงว่าเป็นผู้พยากรณ์แท้ ณ จุดเดียวกันกับที่โปรเตสแตนต์แห่งชาร์ดิสเริ่มต้นทำให้บทบาทของตนสำเร็จในฐานะโปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อ ดังเช่นที่บรรดาผู้พยากรณ์ของพระบาอัลถูกเปิดโปงว่าเป็นเทียม ฉะนั้น ประชากรแห่งพันธสัญญาเดิมก็ถูกเปิดโปงเช่นกัน และต่อมาถูกมิเลอไรต์ระบุว่าเป็นธิดาของโรม เรื่องราวของภูเขาการเมล และรวมทั้งการสำเร็จตามประวัติศาสตร์นั้นในสมัยของมิเลอไรต์ เป็นพยานที่สองแก่อิสยาห์บทที่หกว่า คำถามที่ว่า “อีกนานเท่าใด” เป็นสัญลักษณ์ของเวลาตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์

“ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล” ผู้พยากรณ์ทูลวิงวอนว่า “ขอทรงสำแดงในวันนี้ให้เป็นที่ประจักษ์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในอิสราเอล และว่าข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และว่าข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ตามพระวจนะของพระองค์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อชนชาตินี้จะได้ทราบว่า พระองค์คือพระยาห์เวห์พระเจ้า และว่าพระองค์ได้ทรงหั่นใจของเขาทั้งหลายกลับมาอีก”

“ความเงิบงันหนึ่งอันหนักอึ้งด้วยความขริบคัศศีลธิปกคลุมอยู่เหนือทุกคน บรรดาปุโรหิตของพระบาอัลสิ้นสะนั้นด้วยความหวาดผวา เมื่อตระหนักในความผิดของตน พวกเขาจึงมองหาการลงทัณฑ์อันนับปล้น”

“ทันทีที่คำอธิษฐานของเอลียาห์สิ้นสุดลง เปลวเพลิงดุจแสงฟ้าแลบอันเจิดจ้าก็เสด็จลงมาจากฟ้าสวรรค์เหนือแท่นบูชาที่ตั้งตระหง่านอยู่ เเผาผลาญเครื่องบูชา เลียน้ำในร่อง และเผาผลาญแม้กระทั่งก้อนหินของแท่นบูชานั้น ความเจิดจรัสของเปลวไฟส่องสว่างทั่วภูเขาและทำให้ดวงตาของมหาชนพราหมณ์ ในหุบเขาเบื่องล่าง ที่ซึ่งหลายคนกำลังเฝ้าดูการเคลื่อนไหวของผู้ที่อยู่เบื้องบนด้วยความระทึกใจอย่างยิ่ง การเสด็จลงมาของไฟนั้นปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน และทุกคนต่างก็ประหลาดใจยิ่งนักเมื่อได้เห็นภาพนั้น

มันคล้ายกับเสาเพลิงซึ่ง ณ ทะเลแดงได้กั้นบุตรหลานของอิสราเอลออกจากกองทัพอียิปต์”

“ประชาชนบนภูเขาเนินหมอบกราบลงด้วยความยำเกรงต่อพระเจ้าผู้ทรงมองไม่เห็น พวกเขาไม่กล้ามองดูไฟที่ทรงส่งมาจากสวรรค์ต่อไป พวกเขากลัวว่าแม้ตัวพวกเขาเองจะถูกเผาผลาญด้วย และเมื่อถูกความสำนึกในหน้าที่ของตนเองกล่าวโทษให้ยอมรับว่าพระเจ้าของเอลียาห์ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของตน ผู้ซึ่งพวกเขาจำต้องกักตักต่อพระองค์ พวกเขาจึงร้องขึ้นพร้อมกันราวกับเป็นเสียงเดียวว่า ‘พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า; พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า’ เสียงร้องนั้นดังก้องไปทั่วภูเขาอย่างชัดเจนน่าตระหนก และสะท้อนลงไปยังที่ราบเบื้องล่าง ในที่สุดอิสราเอลก็ถูกปลุกให้ตื่นขึ้น พันจากการหลงผิด และกลับใจแล้ว ในที่สุดประชาชนก็เห็นว่าพวกเขาได้ลบหลู่พระเจ้าอย่างใหญ่หลวงเพียงใด ลักษณะของการนมัสการพระบาอัล เมื่อเปรียบกับการปรนนิบัติอันสมควรซึ่งพระเจ้าที่แท้ทรงเรียกร้องนั้น ก็ถูกเปิดเผยอย่างครบถ้วน ประชาชนตระหนักถึงความยุติธรรมและพระเมตตาของพระเจ้า ในการทรงระงับน้ำค้างและฝนไว้ จนกว่าพวกเขาจะถูกนำให้สารภาพพระนามของพระองค์ บัดนี้พวกเขาพร้อมแล้วที่จะยอมรับว่าพระเจ้าของเอลียาห์ทรงอยู่เหนือรูปเคารพหังปวง” Prophets and Kings, 153.

อีกนานเท่าใด? โมเสส

ครั้งแรกที่คำถามเชิงสัญลักษณ์ว่า “อีกนานเท่าใด” ถูกยกขึ้นในพระวจนะแห่งคำพยากรณ์ปรากฏอยู่ในภัยพิบัติประการที่แปดซึ่งมีเหนือชาวอียิปต์ในสมัยของโมเสส ภัยพิบัติประการที่แปดคือ “ฝูงต๊กแตน” (สัญลักษณ์ของศาสนาอิสลาม) ซึ่งถูกพัดมาด้วย “ลมตะวันออก” (สัญลักษณ์ของศาสนาอิสลาม)

แล้วโมเสสกับอาโรนได้เข้าไปเฝ้าฟาโรห์ และทูลทูลกันว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งชนชาติฮีบรูตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะปฏิเสธที่จะยอมตนลงต่อหน้าเรานานเท่าใด? จงปล่อยชนชาติของเราไป เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับใช้เรา มิฉะนั้น ถ้าเจ้าปฏิเสธไม่ยอมปล่อยชนชาติของเราไป ดูเถิด พรุ่งนี้เราจะนำฝูงต๊กแตนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า และมันจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนไม่อาจมองเห็นแผ่นดินได้ และมันจะกินสิ่งที่เหลือรอดซึ่งยังคงเหลืออยู่สำหรับเจ้าจากลูกเห็บ และจะกินต้นไม้ทุกต้นซึ่งงอกขึ้นเพื่อเจ้าจากทุ่งนา และมันจะเติมเรือนของเจ้า และเรือนของบรรดาข้าราชการบริวารของเจ้า และเรือนของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น ซึ่งบิดาของเจ้าและบรรพบุรุษของบิดาเจ้าไม่เคยเห็นเลย ตั้งแต่วันที่พวกเขาอยู่บนแผ่นดินโลกจนถึงวันนี้ แล้วท่านก็หันตัวออกไปจากฟาโรห์และออกมา

และบรรดาข้าราชการบริวารของฟาโรห์ทูลพระองค์ว่า “ชายผู้นี้จะเป็นบ่วงแก่พวกเราไปอีกนานเท่าใด? ขอทรงปล่อยคนเหล่านั้นไปเถิด เพื่อพวกเขาจะได้ปรนนิบัติพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พระองค์ยังไม่ทรงทราบอีกหรือว่า อียิปต์พินาศแล้ว?”

โมเสสและอาโรนจึงถูกพากลับมาเฝ้าฟาโรห์อีก และท่านตรัสแก่เขาทั้งสองว่า “จงไปปรนนิบัติพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าเถิด แต่มีผู้ใดบ้างที่จะไป?”

โมเสสทูลว่า “พวกข้าพเจ้าจะไปหังคนหนุ่มและคนชรา หังบุตรชายและบุตรสาว หังฝูงแพะแกะและฝูงโคของพวกข้าพเจ้า เราจะไป เพราะพวกข้าพเจ้าจำต้องถือเทศกาลถวายแด่พระยาห์เวห์”

แล้วฟาโรห์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงสถิตกับพวกเจ้าเถิด ตามที่เรายอมให้พวกเจ้าและลูกเล็กเด็กแดงของพวกเจ้าไป จงระวังเถิด เพราะความชั่วร้ายอยู่ต่อหน้าพวกเจ้า ไม่ได้เป็นเช่นนั้น จงไปเถิดวันนี้เฉพาะพวกเจ้าที่เป็นผู้ชาย

และปรณิบัติพระยาห์เวห์เกิด เพราะนั่นแหละเป็นสิ่งที่พวกเจ้าปรารถนา”
แล้วเขาทั้งหลายก็ถูกขับไล่ออกจากพระพักตร์ฟาโรห์

พระยาห์เวห์ตรัสแก่โมเสสว่า

“จงเหยียดมือของเจ้าเหนือแผ่นดินอียิปต์เพื่อให้ฝูงต๊กแตนขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์
และกินพืชทุกชนิดในแผ่นดิน คือทุกสิ่งที่ลูกเห็บได้เหลือไว้”

โมเสสจึงเหยียดคทาของท่านเหนือแผ่นดินอียิปต์

และพระยาห์เวห์ทรงให้ลมตะวันออกพัดเหนือแผ่นดินนั้นตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ครั้นรุ่งเช้า

ลมตะวันออกก็นำฝูงต๊กแตนมา และฝูงต๊กแตนก็ขึ้นมาทั่วแผ่นดินอียิปต์

และลงอยู่ทั่วเขตแดนทั้งสี่ของอียิปต์ มันเป็นภัยอันร้ายแรงยิ่ง ก่อนหน้านั้นไม่เคยมีฝูงต๊กแตนเช่นนั้น

และภายหลังก็ไม่มีเช่นนั้นอีก เพราะมันปกคลุมผิวหน้าของแผ่นดินโลกทั้งหมด จนแผ่นดินมืดไป

และมันก็กินพืชทุกชนิดในแผ่นดิน และผลไม้ทั้งสี่ของต้นไม้ซึ่งลูกเห็บได้เหลือไว้

และไม่เหลือสิ่งเขียวสดใด ๆ เลย ทั้งที่ต้นไม้หรือที่พืชในทุ่งนา ตลอดทั่วแผ่นดินอียิปต์

แล้วฟาโรห์ทรงรีบเรียกโมเสสกับอาโรนมา และตรัสว่า

“เราได้กระทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า และต่อพวกเจ้า บัดนี้ฉะนั้น

ขอพวกเจ้ายกโทษบาปของเราเพียงครั้งนี้นะหนึ่ และจงทูลวิงวอนพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า

เพื่อพระองค์ทรงนำความตายนี้ไปให้พ้นจากเราเท่านั้น” แล้วโมเสสก็ออกไปจากฟาโรห์

และทูลวิงวอนพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ทรงให้ลมตะวันตกแรงกล้ายิ่งพัดมา

ซึ่งพัดต๊กแตนไปและซัดลงในทะเลแดง ไม่เหลือต๊กแตนแม้แต่ตัวเดียวในเขตแดนทั้งหมดของอียิปต์ อพยพ

10:3-19

ประการแรก “พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกฮีบรู” ตรัสถามว่า

“เจ้าจะไม่ยอมถ่อมตัวลงต่อหน้าเรานานเท่าใด?”

แล้วต่อจากนั้นบรรดาข้าราชการของฟาโรห์ก็ทูลถามฟาโรห์อีกว่า

“ชายผู้นี้จะเป็นปวงแก่พวกเราอีกนานเท่าใด?” คำถามนี้ถูกถามขึ้นในระหว่างภัยพิบัติประการที่แปด

ซึ่งสอดคล้องกับ 9/11 ด้วยเหตุผลหลายประการ ภัยพิบัติประการที่สิบคือการประหารบุตรหัวปี

ซึ่งสอดคล้องกับกางเขน และต่อจากนั้นก็ตามมาด้วยความผิดหวังที่ทะเลแดง

ซึ่งคำพยานแห่งการทรงลงใจได้เชื่อมโยงเข้ากับความผิดหวังของพวกสาวกที่กางเขน

ซึ่งสอดคล้องกับความผิดหวังครั้งใหญ่ของพวกมิลเลอไรต์ในปี 1844

พยานทั้งสามนั้นล้วนสอดคล้องกับกฎหมายวันอาทิตย์ ภัยพิบัติประการที่สิบคือกฎหมายวันอาทิตย์

และสองภัยพิบัติก่อนหน้านั้น ภัยพิบัติประการที่แปดได้นำ “ฝูงต๊กแตน” มาโดย “ลมตะวันออก” “ฝูงต๊กแตน”

นั้นปกคลุมทั่วพิภพทั้งสิ้น เช่นเดียวกับที่อิสลามกำลังสิ้นคลอนทั้งโลกในทุกวันนี้

ขณะที่มันได้แผ่ความมืดของตนผ่านการอพยพที่ถูกบังคับ “ต๊กแตนทะเลทราย” มีชื่อภาษาละตินว่า “locusta

migratoria” ซึ่งเป็นภาพแทนของการแพร่ขยายของอิสลามผ่านการอพยพ

อันเป็นสิ่งที่มิแบบฉบับอยู่ในโลกธรรมชาติในฐานะการย้ายถิ่น.

ภัยพิบัติประการที่เก้าคือความมืดที่สัมผัสได้

พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงยื่นมือของเจ้าออกไปทางฟ้า เพื่อจะมีความมืดปกคลุมแผ่นดินอียิปต์

เป็นความมืดที่สัมผัสได้” โมเสสจึงยื่นมือของตนออกไปทางฟ้า

และเกิดความมืดทึบทั่วแผ่นดินอียิปต์อยู่สามวัน พวกเขาไม่มองเห็นกันและกัน

และไม่มีผู้ใดลุกออกจากที่ของตนตลอดสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลมีความสว่างในที่อาศัยของตน

อพยพ 10:21-23

ในสัญลักษณ์แห่งคำว่า "อิกนันทาไค" ซึ่งภูเขาคาร์เมลและเอเลียห์เป็นภาพแทนนั้น มีความแตกต่างปรากฏให้เห็นเมื่อไฟลงมาจากสวรรค์ พระเจ้าของเอเลียห์ทรงกระทำสิ่งที่พระบาอัลไม่อาจกระทำได้ ในประวัติศาสตร์ของชาวมิลเลอร์ไรต์ ความแตกต่างนั้นได้ถูกกำหนดขึ้นระหว่างโปรเตสแตนต์แบบชาร์เดย์ที่ล้มลงแล้วกับแอ็ดเวนติสต์ของชาวมิลเลอร์ไรต์ สำหรับโมเสส ความแตกต่างนั้นคือความมืดหรือความสว่าง มีความสว่างอยู่ในเรือนของชนชาติฮีบรู ยิ่งไปกว่านั้น อิสยาห์ยังบอกเราอีกว่าผู้ที่ไม่มีความสว่างในแนวของโมเสส ซึ่งก็คือบรรดาผู้ที่ถูกทำลายโดยเอเลียห์ด้วย และบรรดาผู้ที่สูญเสียเลือดลมแห่งโปรเตสแตนต์ในช่วงเวลาของชาวมิลเลอร์ไรต์นั้น เป็น "ชนชาติ" ผู้ซึ่ง "ได้ยิน" "จริงอยู่ แต่ไม่เข้าใจ; และเห็น" "จริงอยู่ แต่ไม่สังเกตเห็น" แล้วจึงมีคำประกาศเกี่ยวกับชนชาตินี้ซึ่งกล่าวว่า "จงกระทำให้ใจของชนชาตินี้อ้วนขึ้น และกระทำให้หูของเขาหนัก และปิดตาของเขาไว้ เกือบกว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตาของตน และได้ยินด้วยหูของตน และเข้าใจด้วยใจของตน และกลับใจใหม่ และได้รับการเยียวยา" เต็มใจที่จะทำงานนั้น แต่ถูกภารกิจในการประกาศแก่ผู้ที่ไม่ยอมฟังท่วงทั้น อิสยาห์ "จึงทูลว่า" "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า อิกนันทาไค?"

ภัยพิบัติสามประการสุดท้ายในบรรดาภัยพิบัติสิบประการของอียิปต์เป็นพยานถึงสามขั้นตอนจาก 9/11 ไปจนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ เมื่อวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 ชาวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งได้รับการเสริมฤทธิ์ และเมื่อวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1844 ทูตสวรรค์องค์ที่สองมาถึง และได้รับการเสริมฤทธิ์ ณ การประชุมคายเอ็กซ์เตอร์ วันที่ 12-17 สิงหาคม และทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ทูตสวรรค์องค์ที่สามสอดคล้องกับกฎหมายวันอาทิตย์ และด้วยเหตุนี้จึงชี้ให้เห็นกระบวนการสามขั้นตอน เพราะจะมีประการที่สามไม่ได้ หากปราศจากประการที่หนึ่งและประการที่สอง

"ข่าวสารที่หนึ่งและที่สองได้ถูกประกาศในปี 1843 และ 1844 และบัดนี้เราอยู่ภายใต้การประกาศข่าวสารที่สาม; แต่ข่าวสารทั้งสามยังคงต้องได้รับการประกาศต่อไป เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในบัดนี้ไม่ต่างจากที่ผ่านมาเลยที่จะต้องกล่าวซ้ำแก่ผู้ที่กำลังแสวงหาความจริง โดยทั้งลายลักษณ์อักษรและถ้อยคำ เราจะต้องเปล่งเสียงประกาศนั้นออกไป โดยแสดงลำดับของข่าวสารเหล่านั้น และการประยุกต์ใช้คำพยากรณ์ต่าง ๆ ที่นำเรามาถึงข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม จะมีข่าวสารที่สามโดยปราศจากข่าวสารที่หนึ่งและที่สองไม่ได้ ข่าวสารเหล่านี้เราจะต้องมอบแก่โลกผ่านทางสิ่งพิมพ์และคำบรรยาย โดยแสดงตามแนวประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์ถึงสิ่งทั้งหลายที่ได้เกิดขึ้นแล้วและสิ่งทั้งหลายที่จะเกิดขึ้นต่อไป" Selected Messages, book 2, 104, 105.

ภัยพิบัติประการที่สิบแห่งอียิปต์ได้ถูกเชื่อมโยงโดยการดลใจเข้ากับกางเขน และกับความผิดหวังที่ตามมาซึ่งสัมพันธ์กับกางเขนนั้น ฉะนั้น ภัยพิบัติประการที่สิบจึงเป็นข่าวสารที่สาม ซึ่งโดยความจำเป็นแห่งคำพยากรณ์จะต้องมีข่าวสารที่หนึ่งและที่สองนำมาก่อน ที่ 9/11 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถามฟาโรห์ว่า "อิกนันทาไค" และทันทีหลังจากนั้นบรรดาผู้รับใช้ของฟาโรห์ก็ถามว่า "อิกนันทาไค" เช่นกัน ภายหลังจากที่โมเสสได้นำคำถามของพระเจ้าที่ว่า "อิกนันทาไค" ไปทูลแก่ฟาโรห์แล้ว และก่อนที่บรรดาผู้รับใช้จะกล่าวคำถามของโมเสสซ้ำต่อฟาโรห์ โมเสสได้ทำเครื่องหมายแห่งจุดเปลี่ยนไว้ว่า "แล้วท่านก็หันตัวออกไปจากฟาโรห์" Exodus 10:6.

เหตุการณ์ 9/11 เป็นจุดเปลี่ยนเชิงพยากรณ์ ซึ่งมีแบบอย่างปรากฏเมื่อโมเสสนำภัยพิบัติจากฝูงต๊กแตนมาโดยลมตะวันออก

“มีช่วงเวลาอันเป็นจุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์ของบรรดาประชาชาติและของคริสตจักร
ในพระญาณสอดส่องของพระเจ้า เมื่อวิกฤตการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้มาถึง
ความสว่างสำหรับเวลานั้นก็จะได้รับการประทานให้” Bible Echo, August 26, 1895.

ภัยพิบัติถัดไปก่อให้เกิดความมืดหรือความสว่าง ขึ้นอยู่กับว่าท่านอยู่ในชนชั้นใด 9/11 เป็น
“จุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์ของบรรดาประชาชาติและของคริสตจักร” ณ จุดนั้น
ประชากรของพระเจ้าถูกทรงเรียกให้กลับคืนมาและดำเนินในวิถีโบราณ แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะดำเนินในวิถีนั้น
และไม่ฟังเสียงแตร การแยกระหว่างความมืดกับความสว่างได้บังเกิดขึ้นหลังเอลียาห์ และโมเสสได้ถามว่า
“อีกนานเท่าใด?” นอกจากนี้ นางยังกล่าวต่อไปในข้อความตอนนั้นว่า:

“มีช่วงเวลาอันเป็นจุดหักเหในประวัติศาสตร์ของบรรดาประชาชาติและของคริสตจักร
ในพระญาณสอดส่องของพระเจ้า เมื่อวิกฤตการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้มาถึง
ความสว่างสำหรับเวลานั้นก็จะถูกประทานให้ หากได้รับไว้ ก็จะเกิดความก้าวหน้าฝ่ายจิตวิญญาณ;
หากถูกปฏิเสธ ความเสื่อมถอยฝ่ายจิตวิญญาณและความอับปางก็จะติดตามมา” Bible Echo, August
26, 1895.

เราจะดำเนินเรื่องของ “อีกนานเท่าใด” ต่อไปในบทความถัดไป

“ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1842 ได้มีการประชุมใหญ่สามัญขึ้นที่เมืองบอสตัน รัฐแมสซาชูเซตส์
เมื่อเปิดการประชุมครั้งนี้แล้ว พี่น้องชาร์ลส์ พิทช์ และพอล โกลด์เฮล แห่งเมืองเฮเวอร์ฮิลล์
ได้นำคำพยากรณ์เชิงภาพของดาเนียลและยอห์น ซึ่งพวกเขาได้วาดลงบนผืนผ้า
พร้อมทั้งตัวเลขเชิงพยากรณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของคำพยากรณ์นั้น มานำเสนอ บราเดอร์พิทช์
ขณะอธิบายจากแผนภาพของตนต่อหน้าที่ประชุม ได้กล่าวว่า เมื่อเขาพิจารณาคำพยากรณ์เหล่านี้
เขาได้คิดว่า หากเขาสามารถจัดทำสิ่งบางอย่างในลักษณะเช่นที่นำเสนออยู่นี้ได้
ก็จะทำให้เรื่องนั้นเข้าใจได้ง่ายขึ้น และทำให้เขาสามารถนำเสนอต่อผู้ฟังได้สะดวกยิ่งขึ้น ณ
ที่นี้มีความสว่างมากยิ่งขึ้นในทางเดินของเรา
พี่น้องเหล่านี้ได้กระทำสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่อาบาคูกในนิมิตของท่านเมื่อ 2,468 ปีก่อน
โดยตรัสว่า ‘จงเขียนนิมิตนั้นไว้ และจงทำให้ชัดเจนลงบนแผ่นจารึก เพื่อว่าผู้อ่านนั้นจะรังได้
เพราะนิมิตนั้นยังจะเป็นไปตามเวลาที่กำหนดไว้’ อาบาคูก 2:2”

“ภายหลังการอภิปรายกันอยู่บ้างในเรื่องนี้
ก็ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ให้จัดพิมพ์แผนภูมิแบบเดียวกับแผนภูมินี้จำนวนสามร้อยฉบับด้วยวิธีลิโธกราฟ
ซึ่งก็ได้ดำเนินการสำเร็จในไม่ช้า แผนภูมิลำดับนั้นถูกเรียกว่า ‘แผนภูมิปี 43’
นี่เป็นการประชุมใหญ่ที่สำคัญยิ่งครั้งหนึ่ง” The Autobiography of Joseph Bates, 263.

“ข้าพเจ้าได้เห็นว่าเป็นแผนภูมิปี 1843 นั้นได้รับการทรงนำโดยพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และไม่ควรถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง ว่าตัวเลขต่าง ๆ เป็นไปตามที่พระองค์ทรงประสงค์
และว่าพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปกคลุมอยู่เหนือความผิดพลาดในตัวเลขบางตัวและทรงซ่อนไว้
เพื่อไม่ให้ผู้ใดสามารถมองเห็นได้ จนกว่าพระหัตถ์ของพระองค์จะถูกยกออกไป” Early Writings, 74.

“เมื่อยืนหยัดอยู่บน ‘ความเชื่อดั้งเดิม’
คำพยากรณ์อันเป็นเอกฉันท์ของบรรดาผู้บรรยายและสิ่งพิมพ์ของการเสด็จมาครั้งที่สอง คือว่า
การจัดพิมพ์แผนภูมินั้นเป็นความสำเร็จครบถ้วนของ อาบาคูก 2:2, 3
หากแผนภูมินั้นเป็นเรื่องหนึ่งแห่งคำพยากรณ์ (และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธสิ่งนี้ก็ละทิ้งความเชื่อดั้งเดิม)
ก็ย่อมเป็นผลตามมาว่า 457 BC เป็นปีซึ่งต้องใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการคำนวณ 2300 วัน จำเป็นที่ 1843
จะต้องเป็นเวลาทีประกาศตีพิมพ์ไว้เป็นครั้งแรก เพื่อว่า ‘นิมิต’ นั้นจะ ‘ชักช้า’
หรือเพื่อจะมีช่วงเวลาแห่งการชักช้า

ซึ่งในช่วงนั้นหมู่พรหมจารีจะว่างเหงาและหลับไปในเรื่องสำคัญยิ่งแห่งเวลา
ก่อนที่พวกเขาจะถูกปลุกให้ตื่นขึ้นโดยเสียงร้องเที่ยงคืน” Second Advent Review and Sabbath
Herald, Volume I, Number 2, James White.